

'Ernst was één groot vraagteken'

Haar verhaal

Liesbeth Groenhuijsen (psychologe, 62) woont samen met Dirk. Ze heeft een zoon (27) en een dochter (25).

„Ik ontmoette Ernst ergens begin jaren zeventig op een studentenfeest, voor mij was het liefde op het eerste gezicht. Hij was rank en frêle, nog maar pas een man. Net als ik was hij heel erg bezig met de vraag: hoe leid je een goed leven? We kwamen beiden uit een katholiek gezin, we hadden het geloof laten vallen maar wisten niet wat er voor in de plaats moest komen. Serieuze kinderen waren we, zo serieus dat we er bijna onder bezweken. Dat zoekende van hem trok me aan, maar het was tegelijk de oorzaak dat het na een paar jaar niet meer ging.

„Ernst riep zoveel levensvragen op, hij was één groot vraagteken. Dat was fascinerend en mooi, maar ook beangstigend. Ik had ook behoefte aan zekerheden, wilde niet elke ochtend wakker worden met gedachten als: 'Waarom leven wij?' of 'Hoe kunnen we nu zeker weten dat God niet bestaat?' Ik ging me afsluiten voor het gegraaf. Toen Ernst verliefd werd op iemand anders, was ik ontredderd want ik was dol op hem. Maar ik wist dat de breuk onvermijdelijk was. Moeilijk was het ook omdat ik erg gesteld was op zijn ouders, die mij als hun dochter beschouwden. Ze hadden twee eigen dochtertjes verloren.

„We hebben nog een tijdje contact gehouden maar zijn elkaar ten slotte uit het oog verloren. Tot Ernst me vorig jaar uitnodigde voor zijn zestigste verjaardag. Het was heel bijzonder om elkaar na 33 jaar weer te zien. Sindsdien ontmoeten we elkaar geregeld, we wandelen en praten, op zoek naar de verloren tijd. Samen hebben we zijn vader bezocht. Ernst is een inspirerend mens, ik ben blij dat hij terug in mijn leven is. Een van de eerste dingen die me opvielen, was zijn stopwoordje: 'absoluut'. Dat was een grote verandering ten opzichte van vroeger: tegenwoordig zijn er kennelijk dingen die hij wél zeker weet.”

Liesbeth en Ernst waren zo serieus dat hun relatie eronder bezweek. Na 30 jaar zochten ze elkaar weer op.

Liesbeth en Ernst in 1975

Uw verhaal in deze rubriek? Mail naar exgenoten@nrc.nl

'Ik was veel minder onbezorgd dan zij'

Zijn verhaal

Ernst Kleisterlee (trainer van stervensbegeleiders, 61) was getrouwd en heeft een zoon (23).

„Liesbeth had een frisheid en een onbevangenheid die mij aansprak, vanaf de eerste ontmoeting op dat studentenfeest was het aan. We gingen al snel samenwonen, wat nogal gevoelig lag bij onze katholieke ouders. Ik herinner me een gesprek met haar vader, waarin hij me verweet: 'Snotneus, je kunt haar niet eens onderhouden!' Mijn eigen ouders waren wel gewend dat ik mijn eigen gang ging, zij hebben Liesbeth warm onthaald.

„Toen ik dertien was, stierf mijn zusje plotseling aan een virusinfectie. Mijn moeder kreeg een depressie, ze kwam maandenlang haar bed niet uit en is eigenlijk nooit meer de oude geworden. Mijn vader wist er geen raad mee en ging steeds harder werken. Als oudste nam ik de zorg voor de andere kinderen over. Zo stortte het systeem in waarin ik leefde, en dat ik altijd als vanzelfsprekend had beschouwd.

„Door die ervaring was ik veel minder onbezorgd dan Liesbeth. Ik vond niets vanzelfsprekend, zelfs niet dat de zon 's ochtends opkwam. Ik vond haar optimisme aantrekkelijk, maar tegelijk ging ik me eenzaam voelen, ik kon mijn gedachten en gevoelens niet goed delen. Overigens was ik me daar toen absoluut niet van bewust, helaas. Het ging uit toen ik geobsedeerd raakte door een andere vrouw, iets waar ik me altijd schuldig over heb gevoeld.

„Toen ik vorig jaar zestig werd, heb ik Liesbeth uitgenodigd. Ik had nooit gedacht dat ze zou komen, maar tijdens het feest, in alle drukte, gebeurde er iets wonderlijks. Op het moment dat ze binnenkwam, draaide mijn lichaam zich om - zo voelde dat - we keken elkaar aan en het was alsof die 33 jaren in één klap wegvielen. De diepe affectie tussen ons bleek ondanks alles, te zijn blijven bestaan. De vriendschap heeft een heel andere vorm gekregen, maar de liefde is gebleven.”

Brigit Kooijman